

CLÀUDIA

Rudolf Schwarz sostenia l'estilogràfica amb els dits de la mà dreta. Tenia l'esquerra estintolada damunt del paper i els ulls fixos en aquell full immaculat on aviat es podria llegir el testimoniatge dels seus sentiments.

No. Aquests no podien constar-hi. Hi apareixerien solament dissimulats. Es parlaria d'amistat, d'admiració, d'enyorança...

Rudolf Schwarz podia anar fins a l'extrem límit d'aquests sentiments, mantenir-los just a la línia divisòria entre ells i l'amor.

Sospirà.

Se sentia el cor tan jove com als vint anys, quan encara era estudiant a Kleindorf. Tornà a sospirar, en recordar els anys que tenia —els que constava que tenia en els seus papers d'identitat—: Seixanta-quatre.

Li havia vingut una gran defallença.

Enfundà l'estilogràfica, la deixà damunt la taula i

apartà, amb un gest un poc brusc, el full de paper immaculat. A seixanta-quatre anys no s'escriuen lletres sentimentals a una dona jove i casada.

S'aixecà pausadament de la cadira. Feu unes passes indecises passadís enllà.

Sense saber ben bé què hi cercava, entrà a la cambra lavabo. S'esguardà atentament al mirall.

Sospirà per tercera vegada.

Sí, es veia que no era jove, encara que ell s'hi sentia. El seu rostre conservava la regularitat dels trets fisonòmics, la lluïssor intel·ligent de la mirada.

Intel·ligent, sí. Ell es sentia orgullós de la seva intel·ligència.

Ella passava estones escoltant-lo amb els seus ulls esllanguits i tendres fixos en els d'ell sense parpellejar. Llavors, realment, semblava interessar-se per la seva cultura, pel seu caràcter, per la seva comprensió dels problemes que ella li havia exposat.

Acudia, irregularment però devota, al piset del carrer d'Enric Granados. No com alumna d'alemany —l'alemany no l'aprendria mai per bé que en presentar-se a Rudolf Schwarz ho havia fet amb aquest objecte—, sinó com amiga fervorosa.

No hi hauria en aquest fervor amistós, en aquella gran tendresa continguda, un poc d'amor?

On es trobava la línia subtil que divideix l'afecte de l'amor, l'amistat de l'afecte? I quan aquesta amistat, afecte, amor, comencen d'ésser il·lícits?

Rudolf Schwarz tornà a l'estudi. Es va asseure novament a la seva taula de treball. Esguardà, amb dolorosa rancúnia, aquella ploma i aquell paper blanc als quals no gosava confiar la missió de transmetre a Clàudia els seus sentiments.

No comprenia com, una estona abans, havia pogut creure que ploma i paper serien els instruments apropiats a una comunió sentimental entre ell i ella. I que en haver transmès el que sentia, es trobaria alleugerit del seu sofriment.

Hi havia el telèfon, és clar. Però el telèfon era massa directe, massa brutal. Rudolf Schwarz preferia una lletra. Una lletra s'adeia més amb el seu temperament romàntic.

Tornà a fixar l'esguard en aquell full de paper verge. Per què no escriuria si mesurava bé cada paraula i aconseguia despollar la missiva de sentiments prohibits i grotescs? Escriure a una alumna

preguntant-li per què ha deixat passar dues o tres setmanes sense presentar-se a lliçó, ni excusar-se per correu o per telèfon, no és cap cosa de l'altre món. El cas era donar a la lletra una forma equilibrada, lleugerament pesarosa, un poc acusadora i gens o no massa sentimental. Que Clàudia comprengués el que sofria de l'absència i del silenci seus, sense posar-se en ridícul.

Tornà a desenfundar la ploma. Es col·locà el full de paper davant.

Escriví:

«*Meine liebe* Clàudia.»

S'aturà. No. No podia començar per aquests tres mots, cada un dels quals, almenys col·locats per aquest ordre, semblava encapçalar una lletra d'amor. *Meine* era el més acusador.

L'esborrà.

«*Liebe* Clàudia...»

No li agradava prou. Esborrà *liebe*. Restava *Clàudia*.